

Arrest

nr. 105 391 van 20 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 27 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die loco advocaat H. L. LEUNG verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine met vaste verblijfplaats in Khasavyurt (Dagestan).

In 2001 huwde u op traditionele wijze met R.K.. U woonde gedurende 10 jaar met hem samen. Toen hij in 2011 vernam dat u zwanger was, verliet hij u.

In juni 2012 leerde u uw tweede man kennen, B.K.. U huurde samen met hem een huis in Khasavyurt. Na twee maanden begon hij van u te eisen dat u stopte met werken en dat u een hijab (hoofddoek) zou dragen.

Hij was vaak voor enkele dagen weg. U mocht niet weten waar hij heen ging. U dacht dat hij een ander gezin had en u overwoog om uw koffers te pakken.

In de nacht van 20 op 21 oktober 2012, toen uw echtgenoot opnieuw afwezig was, vielen gewapende en gemaskerde mannen uw huis binnen. Zij vonden explosieven en granaten in uw huis en namen u mee naar het politiekantoor in Khasavyurt. Daar werd u ondervraagd, bedreigd en geslagen. U werd gedwongen documenten te ondertekenen waarin stond dat u beschuldigd werd van samenwerking met uw man.

U vernam dat B.K. vermoord werd en dat hij verschillende aanslagen zou gepleegd hebben. Hij zou lid zijn geweest van een terroristische groepering.

Op 22 oktober 2012 werd u door uw oudste neef vrijgekocht en naar zijn kennis A. gebracht in Solnetchnoje (Dagestan). Daar verbleef u tot 3 november 2012.

U verliet Dagestan en reisde met uw minderjarige dochter S.A. naar België, waar u op 6 november 2012 asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten.

U bent in het bezit van een geldig Russisch binnenlands paspoort.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u in Dagestan problemen kende omwille van uw tweede man, B.K., die beschuldigd werd van lidmaatschap bij een terroristische organisatie en die later werd vermoord.

U bent er echter niet in geslaagd een vervolging zoals gedefinieerd in de vluchtelingenconventie van Genève aannemelijk te maken.

Eerst en vooral gaf u blijk van een opvallende vaagheid en onwetendheid in uw verklaringen omtrent essentiële elementen binnen uw asielrelaas, hetgeen de geloofwaardigheid van uw verklaringen op ernstige wijze ondergraaft.

Ten eerste bleek u bijzonder weinig te weten over B.K., de man waarvan u zei dat hij uw tweede echtgenoot was en omwille van wie u problemen kreeg in Dagestan.

U verklaarde dat u hem ontmoette begin juni 2012 en dat u op 28 juni 2012 al met hem huwde op traditionele wijze.

U wist echter niet waar hij werkte of waarom hij twee tot drie keer per week afwezig was (CGVS p.2). Ook hadden uw ouders noch uzelf zich voor uw huwelijk ooit over hem geïnformeerd (CGVS p.2, 4 en 8), wat wel erg eigenaardig is gezien het feit dat zij u voor uw huwelijk hun fiat moesten geven (CGVS p.8).

Zelfs nadat u door B.K. problemen kende in oktober 2012, liet u na zich verder te informeren naar wie uw echtgenoot precies was, of hij effectief gevangen had gezeten en of hij daadwerkelijk vermoord werd (CGVS p.2-3). U kon bovendien ook niet antwoorden op de vraag in welke omstandigheden of door wie hij precies vermoord werd (CGVS p.3 en 8).

Uw onwetendheid hieromtrent en het feit dat u noch ten bewijze van uw relatie met hem, noch ter staving van de door u aangehaalde problemen enig begin van bewijs kon voorleggen, ondermijnt de geloofwaardigheid van de relatie die u met B.K. zou gehad hebben en bijgevolg ook van uw gehele asielrelaas.

Ten tweede werden ook uw verklaringen betreffende uw eigen problemen in Dagestan opvallend vaag en weinig onderbouwd bevonden.

Zo kon u niet precies zeggen door wie u in de nacht van 20 op 21 oktober 2012 werd meegenomen of naar waar u juist meegenomen werd.

U zei dat het "waarschijnlijk" politie was door wie u werd meegenomen. U "denkt" ook dat u naar het politiekantoor werd gebracht in Khasavyurt, maar u kon dit niet met zekerheid zeggen (CGVS p.6-7). Ook kon u zich de naam van de rechercheur niet meer herinneren, alhoewel u verklaarde dat hij zich had voorgesteld (CGVS p.7). U kon evenmin zeggen hoe uw neef precies te weten was gekomen waar u werd vastgehouden (CGVS p.7).

Een dergelijke opeenstapeling van vage verklaringen ondermijnt uw geloofwaardigheid op bijkomende wijze.

Daarnaast werden ook nog een aantal weinig aannemelijke en onlogische elementen vastgesteld binnen uw verklaringen die de geloofwaardigheid van uw relaas evenmin ten goede komen.

Vooreerst kan uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, afgeleid worden dat B.K. zich na zijn vrijlating in 2012 in een "illegale situatie" bevond.

Gelet op deze informatie is het dan ook niet aannemelijk dat hij zich op zulke manier in de kijker zou geworpen hebben door eerst een traditioneel huwelijk met u aan te gaan en vervolgens een huis te huren in Khasavyurt waar u met hem gedurende enkele maanden samenwoonde.

Verder is het op zijn minst merkwaardig te noemen dat u nooit eerder gemerkt zou hebben dat er zich explosieven en granaten in uw huis bevonden.

U beweerde dat u nooit eerder op de derde verdieping van uw huis was geweest (CGVS p.7-8). Ook dit is weinig aannemelijk, aangezien u toch al enkele maanden met B.K. samen in dit huis woonde, hij

geregeld gedurende een aantal dagen afwezig was en u vermoedde dat hij een andere vrouw had (CGVS, p. 6 en 8).

Daarnaast is het ook allerminst geloofwaardig, zeker gezien de ernst van de situatie zoals u ze in uw verklaringen voorstelt, dat men u zomaar zou vrijgelaten hebben en dat u later zonder enig probleem het land zou kunnen verlaten hebben terwijl u, zoals u zelf beweert, gerechtelijk vervolgd werd in Dagestan (CGVS p. 8).

Door het geheel van bovenstaande vaststellingen wordt uw algehele geloofwaardigheid op zulke wijze aangetast dat er allerminst nog geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen.

Bijgevolg kan er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden.

De door u neergelegde documenten ter staving van uw asielrelaas, met name uw Russisch binnenlands paspoort en de geboorteakte van uw minderjarige dochtertje S.A., kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen aangezien zij louter persoonsgegevens bevatten dewelke hier niet ter discussie staan.

Ten slotte, wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan, dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie.

Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen geviséerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers erop veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 27 februari 2013 een schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Zij vat de bestreden beslissing samen.

Zij benadrukt dat zij (zie het verzoekschrift, p. 4) *“slechts gedurende drie maanden gehuwd (is) geweest met haar tweede echtgenoot”* en dat hij bijna de hele tijd van huis weg was.

Zij verklaart dat zij niet geïnteresseerd heeft toen hij haar ten huwelijk vroeg, omdat zij een alleenstaande vrouw was en (zie p. 4) *“vreesde dat zij nooit iemand meer zou leren kennen”*; zij stelt dat zij, noch haar ouders, om die reden inlichtingen hebben gevraagd over haar aanstaande, gezien ze niet konden vermoeden dat hij een terrorist was.

Verzoekster bevestigt dat zij niet weet in welke omstandigheden of op welke manier haar echtgenoot is gedood. Zij verklaart dat de politie haar wel heeft meegedeeld dat hij de derde nacht na zijn arrestatie werd meegenomen, dat hij gedood is in Mahhachkala, dat hij een terrorist was en dat hij in mei 2012 is vrijgekomen na een gevangenisstraf van 2 jaar -verzoekster verklaart dat zij hem pas in juni 2012 leerde kennen-.

Zij stelt dat gemaskerde en gewapende mannen bij haar zijn binnengevallen in de nacht van 21 op 22 oktober 2012, maar dat ze zich niet geïdentificeerd hebben en dat ze geen distinctieven droegen op hun uniformen. Zij verklaart dat zij naar een politiekantoor werd meegenomen, waar zij documenten moest ondertekenen, en dat zij daaruit heeft afgeleid *“dat het wel de politie/geheime dienst of de overheid in ruime zin moest zijn”*.

Dat zij zich de naam van de rechercheur niet meer kan herinneren, wijt zij aan het feit dat zij (zie p. 4) *“door de feiten in shock was”* en vindt het *“niet onredelijk dat verzoekster niet alles perfect meer weet van die avond”*.

Vervolgens legt verzoekster uit dat haar neef zeer bekend is in haar dorp, dat de burens hem geïnformeerd hebben over haar arrestatie en dat de neef via een van zijn contacten op het spoor is gekomen.

Dat haar man met haar huwde en was gaan samenwonen, ondanks het feit dat hij zich in een *“illegale”* situatie bevond, wijt ze aan het feit dat haar man er van bewust was (zie p. 4) *“om niet teveel op te vallen in de normaliteit van de maatschappij”*.

Verzoekster blijft er bij dat zij nooit granaten en explosieven in haar huis heeft gezien; zij stelt dat zij niet wist dat haar echtgenoot een terrorist was en dat zij overdag werkte en tevens het huidhouden moest verzorgen.

Zij verklaart dat zij haar land van herkomst zo snel heeft kunnen verlaten (zie p. 4) *“omdat haar neef de verschillende instanties heeft omgekocht”*, waarna zij Dagestan in een vrachtwagen heeft verlaten en naar Wit-Rusland is gereisd, vanwaar zij naar België is gekomen.

Verzoekster voert een schending aan van de algemene motiveringsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Zij herhaalt haar eerdere argumentatie.

Verzoekster voert een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij wijst erop dat er volgens UNHCR *“feitelijk een verdeling van de bewijslast tot stand komt”*.

Gezien de commissaris-generaal over informatie beschikt waaruit blijkt dat haar echtgenoot zich in een *“illegale”* situatie bevond, moet de commissaris-generaal volgens verzoekster tevens in de mogelijkheid zijn om na te gaan of haar echtgenoot gedood is, en door wie.

Zij hekelt het feit dat de commissaris-generaal haar onwetendheden ten laste legt, terwijl zij (zie p. 7) *“slechts een gewone burger van bescheiden komaf is die niet over de middelen beschikt om alles zelf tot op het bot uit te zoeken zonder gevaar voor eigen leven en/of dat van haar kind”*.

Verzoekster verwijst naar de situatie in Dagestan en stelt dat zij zich in een heel specifieke situatie bevindt, namelijk de echtgenote van een terrorist. Zij is van mening dat zij (zie p. 8) *“één van de bewuste burgerslachtoffers (is) in de strijd van de autoriteiten tegen de rebellie”*.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van haar de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens haar de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over

de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan verzoeksters asielrelaas.

De Raad is van oordeel dat verzoekster haar relatie met haar man B.K., dé oorzaak van haar problemen met de autoriteiten, niet aannemelijk maakt.

Zo is verzoekster onaannemelijk onwetend over haar echtgenoot.

Zij wist niet waar hij werkte of waarom hij twee tot drie keer per week afwezig was (zie het verhoorverslag van 22 januari 2013, p. 2).

Ook hadden haar ouders noch zijzelf zich voor het huwelijk over hem geïnformeerd (zie p. 2, 4, 8), terwijl haar ouders voor het huwelijk hun fiat moesten geven (zie p. 8), en zelfs nadat verzoekster door B.K. problemen kende in oktober 2012, liet zij na zich te informeren over wie haar echtgenoot precies was, of hij in de gevangenis had gezeten en of hij daadwerkelijk vermoord geworden was (zie p. 2, 3); verzoekster kon evenmin antwoorden op de vraag in welke omstandigheden of door wie hij precies vermoord werd (zie p. 3, 8).

In haar verzoekschrift wijst verzoekster erop dat zij *“slechts gedurende drie maanden gehuwd (is) geweest met haar tweede echtgenoot”* en dat die bijna heel de tijd uithuizig was. Zij legt uit dat zij, noch haar ouders, ooit specifieke informatie hebben gezocht over haar echtgenoot omdat zij een alleenstaande vrouw was en *“vreesde dat zij nooit iemand meer zou leren kennen”*.

De Raad benadrukt dat van verzoekster nochtans kan worden verwacht dat zij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van haar asielrelaas waarvan zij geen kennis draagt.

Het komt immers in de eerste plaats aan verzoekster toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van haar leefwereld en voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

De onwetendheid van verzoekster en haar nalatige handelingen om zich te informeren wijzen op een gebrek aan interesse en keren zich tegen de waarachtigheid van haar voorgehouden vrees voor vervolging.

Bovendien is het volgens de Raad niet aannemelijk dat de echtgenoot van verzoekster met haar een traditioneel huwelijk aanging, een huis huurde in Khasavyurt en ging samenwonen gezien uit informatie die door de commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat haar man zich na zijn vrijlating uit de gevangenis in mei 2012, in een “illegale situatie” bevond.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift vermoedt dat B.K. zulks deed “om niet teveel op te vallen in de normaliteit van de maatschappij”, is de Raad van oordeel dat het niet aannemelijk is dat een veroordeelde strijder, na 2 jaar detentie, amper twee maanden na zijn vrijlating traditioneel trouwde met verzoekster en vervolgens maandenlang samen met haar een huis huurde te Khasavyurt, gezien hij zich sinds zijn vrijlating in een illegale situatie bevond en geen papieren had.

Verder merkt de Raad op dat het ongeloofwaardig is dat verzoekster nooit eerder gemerkt zou hebben dat er zich explosieven en granaten in haar huis bevonden, ook als ze niet wist dat haar echtgenoot een terrorist was en ze overdag werkte en tevens het huidhouden moest doen zoals zij stelt in haar verzoekschrift, aangezien verzoekster enkele maanden met B.K. samen in dit huis woonde, hij geregeld gedurende een aantal dagen afwezig was en zij bovendien vermoedde dat hij een andere vrouw had.

Ten slotte wordt de geloofwaardigheid van verzoeksters relatie met B.K. ondermijnd door een gebrek aan bewijs dienaangaande.

De Raad herhaalt dat de bewijslast in beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Verklaringen kunnen op zich een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84), maar indien redelijkerwijze van de kandidaat-vluchteling kan worden verwacht dat er bewijzen kunnen worden voorgelegd, kan op basis van zijn medewerkingsplicht worden verwacht dat deze alle nodige inspanningen levert om deze bewijzen voor te leggen.

Indien hij geen bewijzen neerlegt, dient de kandidaat-vluchteling een redelijke verklaring te verschaffen voor het ontbreken ervan; hij moet minstens aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen.

Verzoekster onderneemt in haar verzoekschrift echter geen poging om het ontbreken van enig bewijs aangaande haar relatie te verklaren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, hecht de Raad geen geloof aan verzoeksters relatie met B.K., waardoor ook de problemen die zij zou hebben gekend omwille van hem, niet geloofwaardig zijn.

De geloofwaardigheid van de door verzoekster voorgehouden problemen worden bovendien verder aangetast door de vaststelling dat zij (i) niet precies kon zeggen door wie zij en naar waar in de nacht van 20 op 21 oktober 2012 werd meegenomen (zie het gehoorverslag, p. 6-7); (ii) zich de naam van de rechercheur niet meer kon herinneren, terwijl zij verklaarde dat hij zich had voorgesteld (zie p. 7); (iii) niet kon zeggen hoe haar neef precies te weten was gekomen waar zij werd vastgehouden (zie p. 7); (iv) zomaar werd vrijgelaten en bovendien zonder enig probleem het land heeft verlaten, terwijl zij verklaarde dat er een gerechtelijke vervolging loopt tegen haar en de autoriteiten haar verwittigden dat zij niet met rust zou worden gelaten (zie p. 8).

Waar verzoekster in haar verzoekschrift laat gelden dat de gemaskerde en gewapende mannen zich niet geïdentificeerd hebben, dat ze geen distinctieven droegen en dat zij heeft afgeleid “dat het wel de politie/geheime dienst of de overheid in ruime zin moest zijn”, wijst de Raad op haar verklaringen tijdens het gehoor, waar zij slechts vermoedde dat het politieagenten waren en tevens antwoordde niet zeker te zijn naar waar zij werd gebracht, noch of het zeker een politiekantoor betrof (zie het gehoorverslag, p. 6-7).

Waar verzoekster in haar verzoekschrift aanvoert dat zij zich de naam van de rechercheur niet meer kan herinneren omdat zij “door de feiten in shock was”, wijst de Raad erop dat bepalende ervaringen in iemands leven -zoals deze arrestatie, hét voorval dat verzoeksters vlucht heeft veroorzaakt- dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

Verzoeksters bewering in haar verzoekschrift dat haar neef zeer gekend is in haar dorp, dat de burens hem geïnformeerd hebben over haar arrestatie en dat de neef via een van zijn contacten te weten is gekomen waar zij zich bevond, betreft slechts een post factum verklaring, gezien verzoekster tijdens haar verhoor op het Commissariaat-generaal beweerde niet te weten hoe haar neef te weten was gekomen waar ze zich bevond en louter het vermoeden uitte dat haar burens hem dit hadden gezegd (zie het gehoorverslag, p. 7).

Verzoeksters uitleg in haar verzoekschrift dat zij haar land zo snel is kunnen ontkomen “omdat haar neef de verschillende instanties heeft omgekocht”, waarna ze Dagestan in een vrachtwagen heeft verlaten en naar Wit-Rusland is gereisd, vanwaar zij naar België is gekomen, is zonder betekenis.

Uit het verhoorverslag blijkt immers dat verzoekster verklaarde dat zij van Dagestan naar Belarus is gereisd in “een soort minibuss, een volumewagen, een langere persoonswagen” (zie het verhoorverslag, p. 5), waardoor het geenszins aannemelijk is dat zij op deze wijze haar land van herkomst heeft kunnen verlaten zonder enige problemen, gezien zij verklaarde dat er een gerechtelijke vervolging loopt tegen haar en de autoriteiten haar zeiden dat zij niet met rust zou worden gelaten: “Toen dat losgeld betaald

werd, zei men dat ze me niet met rust zouden laten, dat zowel ik als mijn kind levensgevaar liepen, dat ze me niet mochten thuis laten" (zie het verhoorverslag, p. 8).

Bovenstaande vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas.

In haar verzoekschrift wijst verzoekster erop dat er volgens UNHCR *"feitelijk een verdeling van de bewijslast tot stand komt"*.

Gezien de commissaris-generaal over informatie beschikt waaruit blijkt dat haar echtgenoot zich in een illegale situatie bevond, moet de commissaris-generaal volgens verzoekster tevens in de mogelijkheid zijn om na te gaan of haar echtgenoot daadwerkelijk gedood is. Ze hekelt het feit dat de commissaris-generaal haar onwetendheden verwijt, terwijl zij *"slechts een gewone burger van bescheiden komaf is die niet over de middelen beschikt om alles zelf tot op het bot uit te zoeken zonder gevaar voor eigen leven en/of dat van haar kind"*.

De Raad antwoordt daarop dat geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties verplicht de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om de status van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS, nr. 164.792 van 16 november 2006).

Waar verzoekster in haar verzoekschrift nog verwijst naar de situatie in Dagestan en stelt dat zij zich in een heel specifieke situatie bevindt, zijnde namelijk de echtgenote van een terrorist, en van mening is dat zij *"één van de bewuste burgerslachtoffers (is) in de strijd van de autoriteiten tegen de rebellie"*, wijst de Raad erop dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke, temeer gezien zij niet aannemelijk maakt dat zij de echtgenote is van een terrorist (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetbepalingen.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Dagestan geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Op basis van de "Subject Related Briefing: Russische Federatie; Dagestan: Algemene en veiligheidssituatie, update februari 2012" van 27 februari 2012, door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, stelt de Raad immers vast dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert.

Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen geviséerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers erop veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, quon non in casu.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet aantoot.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE